

Суб'єкт права на конституційну скаргу – громадянин Богомолів Григорій Юрійович – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням щодо перевірки на відповідність:

– частині другій статті 3, частині другій статті 6, частині першій статті 8, частині другій статті 19, частинам першій, другій, шостій статті 43, пункту 3 частини першої, частині другій статті 85 Конституції України пункт 6 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ від 19 вересня 2019 року № 113–ІХ зі змінами, внесеними Законом України «Про внесення змін до розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону України „Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо першочергових заходів із реформи органів прокуратури“ щодо окремих аспектів дії перехідних положень» від 15 червня 2021 року № 1554–ІХ (далі – Закон № 113) *щодо обмеження конституційних гарантій в частині порушення реалізації процедури попередження про майбутнє звільнення та безпідставне втручання держави в приватне та професійне життя суб'єкта права на конституційну скаргу;*

– частині першій статті 8, частинам другій, третій статті 22, частинам першій, другій статті 24, частинам першій, другій, шостій статті 43, частині першій статті 60, частині першій статті 68, частині другій статті 131¹ Конституції України абзац перший пункту 7, пункт 11, абзац перший пункту 13, абзац перший пункту 17, абзац 3 пункту 19 розділу II „Прикінцеві і перехідні положення“ Закону № 113 *щодо обмеження конституційних гарантій скаржника на правову визначеність шляхом запровадження подвійного регулювання правовідносин; введення дискримінаційних обмежень прав та гарантій; надання незаконних переваг та обмежень „однаковим“ за статусом прокурорам.*

Автор клопотання стверджує, що внаслідок застосування судом касаційної інстанції оспорюваних приписів Закону № 113 порушується його конституційне право на працю, гарантоване статтею 43 Основного Закону України, оскільки зазначені приписи фактично нівелюють „важливі“ гарантії від незаконного звільнення, передбачені приписами частин першої – третьої статті 49 Кодексу законів про працю України, а саме: право на персональне попередження про наступне звільнення не пізніше ніж за два місяці; переважне право на залишення на роботі; право отримати пропозиції з боку роботодавця щодо іншої роботи на тому самому підприємстві.